

A LELKIISMERET SZAVÁNAK MEGNYILATKOZÁSA

IRTA: EINHORN MÓR

Megint lemorzsolódott egy év – hosszabb, mert rosszabb, mint az előbbi volt – és újra előttünk fekszik A Grafikus Művezetők Évkönyve, mely viszont jobb, tartalmasabb, biztatóbb, mint a tavalyi. Sokkal mostohább körülmények között végeztünk nagyobb és értékesebb munkát, mint az elmúlt esztendőben.

A múlt évben – ahogy azt nem is titkoltam – heves ellenzője voltam az Évkönyv kiadásának. Már akkor láttam a szakma vergődését, a munkaalkalmak hiánya miatt egyre jobban növekvő nyomdásznyomort és az járt az eszemben, hogy meddő dolog: hivalkodó díszmagyarba öltöztetni a sanyargó koldust. És csak félig győzött meg, mikor láttam, hogy ez a koldus élni akar, bátran fölveszi a harcot a nyomorúsággal és nem riad vissza semmi erőfeszítéstől, hogy bebizonyítsa létjogosultságát és életképességét.

De lassanként, ahogy gyült az anyag és fokozatosan kialakultak az Évkönyv arányai, megmozdult bennem valami, ami több volt már, mint az életösztön, több volt, mint a puszta élniakarás – valami dühös, elkeseredett vágy volt ez: a gúzsbakötött rabszolga titáni erőfeszítése, aki még igába törve se hagyja magát és emlékezve arégiszebb napokra, mégegyszer talpra ugrik, hogy megmutassa, mit tudna tenni, milyen magasságokba lendítené a tudása, tehetsége és energiája, ha szabaddá tennék előtte a teret.

Hosszú évszázadokon át úgy élt ez a nemzet, hogy egyik kezével az eke szarvát fogta, a másikban pedig a kardját tartotta – félkézzel dolgozva és hadakozva a jobb jövő reményében. Ugyanígy élünk és dolgozunk mi is és szabadon maradt félkezünkkel megmutattuk

Évkönyvünk kiadásával, hogy a gazdasági pangás ugyan nyomorba dönthet bennünket, de a szellem erejét, a tudás hatalmát és az alkotó tehetséget meg nem kötheti semmiféle akadály. Mert a külföld elismerése, amely egyhangú dicsérettel fogadta Évkönyvünk megjelenését, nemcsak biztató záloga vállalkozásunk sikerének, hanem őszinte ösztönzés is arra, hogy tovább haladjunk a megkezdett úton és törjünk fölfelé lankadatlanul – fölfelé, a nyilvánosság napfényes ormaira, ahol mindenkinek észre kell majd vennie, hogy a magyar nyomdatechnika még világviszonylatban is kiállja a versenyt a kultúr-nemzetek nyomdaiparával. Ezért lettem legbuzgóbb szószólója annak, hogy – igenis: újra meg kell jelentetni az Évkönyvet, életjelt kell adnunk magunkról, hogy ne csak idebent az országban, hanem a külföldön is lássák, hogy a háború előtt nagy magasságban álló magyar nyomdaipar nem vérzett el a drótkerítések előtt és a lövészárkokban, hanem diadalmasan túlélte a véres tragédiát.

Itt állunk tehát ismét és bizonyosságát adjuk annak a megbecsülésnek és nemes ambíciónak, amellyel szakmánknak tartozunk. Itt állunk ezzel az új Évkönyvvel, amely sokkal sívárabb, reménytelenül csüggesztő körülmények között lát napvilágot, de mégis közreadtuk, ha kell, hogy izgassuk, ha kell, hogy biztassuk az utánunk következő fiatal nemzedéket, mely a nyomunkban járva tanuljon küzdeni, lelkesedni és kitartani akkor is, amikor a hullámok már-már összecsapnak a feje fölött.

A trafalgari ütközet előtt Nelson admirális csak annyit mondott hajóslegényeinek: „Anglia elvárja, hogy minden ember teljesítse a kötelességét“ . . . Az admirális elesett ugyan a harcban, de megverte Napoleont és megnyerte a csatát. Teljesítsük a kötelességünket mi is – ne hagyjuk elhanyagolni szép szakmánkat, mellyel elköteleztük magunkat, hanem fejlesszük azt tovább tehetségünk szerint valamennyien, hogy az új nemzedék, fölbuzdulva elszánt példánkon, ugyanolyan energiával és

kitartással folytassa majd, amit mi megkezdtünk. A küzdelem itt nem élet-halálra megy, hanem az erkölcsi sikerért folyik, amely minden munkának és törekvésnek legsebb jutalma. És ezt a sikert, ezt a jutalmat, melyet a külföld elismerése is szankcionál – nem veheti el tőlünk semmi, mert a jól végzett munka örömétől és dicsőségétől senki meg nem foszthat benünket.

– „Ezzel, vagy ezen!” – csatolta föl a paizst harcba induló fia karjára a spártai anya. Ezt mondom nektek én is, fiatal kartársaim, azzal a változattal, hogy : győzönők kell szakmabeli tudástokkal, ha lankadatlanul mentek tovább az általunk megtört rögzös úton – de elbuktok a szakmával együtt, ha elcsüggedtek a félúton. Mert a csüggedés tespedést jelent, a tespedés pedig mocsár, amelynek hinárja megfojt és mélységbe ránt minden életet! Mi pedig továbbra is élni akarunk.

Magyarországi
vezérképviselő

GRAFIKA

V, Csáky-utca 21
Telefon: 93-4-57

INTERTYPE

a legjobb szedőgép